ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 21. januára 2010 *

Vo veci C-444/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Poľsko) z 27. júna 2007 a doručený Súdnemu dvoru 27. septembra 2007, ktorý súvisí s konkurzným konaním začatým proti:

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda komory A. Tizzano, vykonávajúci funkciu predsedu prvej komory, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič a J.-J. Kasel (spravodajca),

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: K. Malaček, referent,

* Jazyk konania: poľština.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. júna 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— MG Probud Gdynia sp. z o.o., v zastúpení: A. Studziński, radca prawny, a M. Żytny, aplikant radcowski trzeciego roku,

— poľská vláda, v zastúpení: M. Dowgielewicz, C. Herma a A. Witczak-Słoczyńska, splnomocnení zástupcovia,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: S. Petrova a K. Mojzesowicz, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu určitých ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Ú. v. ES L 160, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 603/2005 z 12. apríla 2005 (Ú. v. EÚ L 100, s. 1, ďalej len „nariadenie“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktoré sa začalo na návrh poľského likvidátora povereného likvidáciou MG Probud Gdynia sp. z o.o. (ďalej len „MG Probud“) a ktoré smeruje k tomu, aby bol do konkurznej podstaty vrátený majetok tejto spoločnosti, ktorý bol zhabaný v Nemecku.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 3 nariadenia nazvaný „Medzinárodná súdna právomoc“ znie takto:

„1. Právomoc na začatie konkurzných konaní majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka. Pri obchodných spoločnostiach

a u právnických osôb sa v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku za centrum hlavných záujmov považuje miesto, kde majú svoje registrované sídlo.

2. Ak sa centrum hlavných záujmov dlžníka nachádza na území niektorého členského štátu, súdy iného členského štátu majú právomoc začať konkurzné konanie proti tomuto dlžníkovi len vtedy, ak má na území tohto iného členského štátu nejaký podnik [nejakú prevádzkareň — *neoficiálny preklad*]. Účinky takéhoto konania sú obmedzené na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto členského štátu.

…“

4 Článok 4 nariadenia nazvaný „Príslušné právo“ stanovuje:

„1. Ak v tomto nariadení nie je stanovené inak, konkurzné konania a ich účinky sa riadia právom členského štátu, na území ktorého sa toto konanie začne; tento štát sa ďalej označuje ako ‚štát, v ktorom sa konanie začne‘.

2. Právo štátu, v ktorom sa konanie začne, stanoví podmienky začatia takéhoto konania, jeho vedenie a uzavretie. Stanoví najmä:

a) voči akým dlžníkom sa konanie môže začať vzhľadom na ich spôsobilosť;

b) majetok, ktorý sú súčasťou konkurznej podstaty, a spôsob zaobchádzania s majetkom, ktorý dlžník nadobudol alebo ktoré mu pripadli po začatí konkurzného konania;

c) právomoci dlžníka a likvidátora;

…

f) účinky konkurzného konania na konania iniciované jednotlivými veriteľmi, s výnimkou ešte neuzavretých súdnych procesov;

…“

5 Podľa článku 5 ods. 1 nariadenia „začatie konkurzného konania nemá vplyv na vecné práva veriteľov a tretích strán, ktoré sa vzťahujú na hmotný alebo nehmotný, hnuteľný alebo nehnuteľný majetok… vo vlastníctve dlžníka, ktorý sa v čase začatia konania nachádza na území iného členského štátu“.

6 Článok 10 nariadenia stanovuje:

„Účinky konkurzného konania na pracovné zmluvy a vzťahy určuje výlučne právo členského štátu, ktorým sa riadi pracovná zmluva.“

7 Článok 16 ods. 1 kapitoly II nariadenia nazvanej „Uznávanie konkurzných konaní“ stanovuje:

„Každé súdne rozhodnutie o začatí konkurzného konania vynesené súdom členského štátu, ktorý má právomoc podľa článku 3, sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne.

…“

8 Článok 17 nariadenia nazvaný „Účinky uznávania“ uvádza:

„1. Súdne rozhodnutie o začatí konania uvedeného v článku 3 ods. 1 má bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek rovnaké účinky v akomkoľvek inom členskom štáte, ako podľa práva štátu, v ktorom sa konanie začne, ak toto nariadenie nestanovuje inak, a pokiaľ sa v tomto inom členskom štáte nezačne konanie uvedené v článku 3 ods. 2.

…“

9 Článok 18 nariadenia nazvaný „Právomoci likvidátora“ stanovuje:

„1. Likvidátor vymenovaný súdom, ktorý má právomoc podľa článku 3 ods. 1, môže v inom členskom štáte vykonávať všetky právomoci, ktoré mu prináležia zo zákona štátu, v ktorom sa konanie začne, pokiaľ v tomto inom štáte nebolo začaté žiadne iné konkurzné konanie, ani nebolo prijaté žiadne ochranné opatrenie, ktorého účelom je takémuto konaniu predísť, po podaní žiadosti o začatie takéhoto konania v tomto štáte. Likvidátor môže predovšetkým premiestniť majetok dlžníka z územia členského štátu, v ktorom sa nachádza, za podmienok uvedených v článku 5 a 7.

…“

10 Článok 25 nariadenia znie takto:

„1. Súdne rozhodnutia vynesené súdom, ktorého rozhodnutie o začatí konania sa uznáva v súlade s článkom 16 a ktoré sa týkajú priebehu a uzavretia konkurzného konania a súdom schválených vyrovnaní, sa budú taktiež uznávať bez ďalších formalít. Takéto súdne rozhodnutia sú vymáhateľné v súlade s článkami 31 až 51, s výnimkou článku 34 ods. 2… dohovoru [z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone

rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32)] v znení zmien a doplnkov dohovorov o pristúpení k tomuto dohovoru [(ďalej len ‚Bruselský dohovor')].

Prvý pododsek sa vzťahuje aj na súdne rozhodnutia priamo vyplývajúce z konkurzného konania a súdne rozhodnutia s ním úzko súvisiace, aj vtedy, ak ich vynesie iný súd.

Prvý pododsek sa vzťahuje aj na súdne rozhodnutia týkajúce sa ochranných opatrení prijatých po podaní žiadosti o začatie konkurzného konania.

2. Uznávanie a vymáhanie súdnych rozhodnutí iných, ako boli uvedené v odseku 1, sa riadi dohovorom uvedeným v odseku 1, ak sa tento dohovor v danom prípade uplatňuje.

3. Členské štáty nie sú povinné uznávať ani vymáhať súdne rozhodnutie uvedené v odseku 1, ktoré môže spôsobiť obmedzenie osobnej slobody alebo poštového tajomstva."

11 Podľa článku 26 nariadenia „každý členský štát môže odmietnuť uznať konkurzné konanie začaté v inom členskom štáte, resp. vymáhať výkon súdneho rozhodnutia vyneseného v súvislosti s takýmto konaním [vykonať rozhodnutie prijaté v takomto konaní — *neoficiálny preklad*], ak by účinky takéhoto uznávania alebo vymáhania boli v zjavnom rozpore s verejnou politikou [verejným poriadkom — *neoficiálny preklad*] tohto štátu, predovšetkým pokiaľ ide o jej [jeho — *neoficiálny preklad*] základné zásady, ústavné práva a slobody jednotlivca."

Vnútroštátna právna úprava

12 V Poľsku sú konkurzné konania upravené zákonom z 28. februára 2003 o konkurze a reštrukturalizácii (Prawo upadłościowe i naprawcze) (Dz. U. z roku 2003, č. 60, položka 535) v znení zmien a doplnení.

13 Podľa článku 146 ods. 1 a 2 uvedeného zákona sa súdne alebo správne exekučné konanie, ktoré bolo začaté proti dlžníkovi pred vyhlásením konkurzu, musí zo zákona prerušiť dňom vyhlásenia konkurzu a sumy pochádzajúce z prerušeného exekučného konania, ktoré neboli rozdelené, sa musia zahrnúť do konkurznej podstaty.

14 V súlade s uvedeným článkom 146 ods. 3 sa rovnaké ustanovenia uplatňujú v prípade, že majetok dlžníka bol v rámci zabezpečovacieho konania zaťažený zábezpekou.

15 Podľa toho istého článku 146 ods. 4 nie je po začatí konkurzného konania možné začať voči dlžníkovi exekučné konania týkajúce sa majetku z konkurznej podstaty.

Skutkové okolnosti veci samej a prejudiciálne otázky

16 Z rozhodnutia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku rozhodnutím z 9. júna 2005 začal konkurzné konanie vo vzťahu k MG Probud, stavebného podniku so sídlom v Poľsku, ktorý v rámci činností svojej organizačnej zložky vykonával stavebné práce v Nemecku.

17 Na návrh Hauptzollamt Saarbrücken (colný úrad v Saarbrücken) (Nemecko) Amtsgericht Saarbrücken rozhodnutím z 11. júna 2005 nariadil zhabanie bankových aktív uvedeného podniku vo výške 50 683,08 eura, ako aj zabezpečovacie zhabanie rôznych pohľadávok, ktoré mal tento podnik voči svojim nemeckým zmluvným partnerom. Tieto opatrenia boli prijaté v nadväznosti na konanie, ktoré začal Hauptzollamt Saarbrücken voči riaditeľovi nemeckej organizačnej zložky MG Probud podozrivému z toho, že porušil právne predpisy o dočasnom prideľovaní pracovníkov z dôvodu nezaplatenia mzdy a odvodov na sociálne zabezpečenie viacerých poľských robotníkov.

18 Odvolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté uznesením Landgericht Saarbrücken zo 4. augusta 2005. V odôvodnení tohto rozhodnutia tento súd najmä uviedol, že so zreteľom na konkurzné konanie začaté v Poľsku sú namieste obavy, že zodpovedné osoby MG Probud rýchlo zinkasujú splatné pohľadávky a prevedú zodpovedajúce sumy do Poľska, aby tak zabránili získaniu prístupu nemeckých orgánov k týmto sumám. Landgericht Saarbrücken usúdil, že začatie tohto konkurzného konania vzťahujúceho sa na majetok MG Probud nebráni zhabaniu v Nemecku. Podľa tohto súdu sa totiž vnútroštátne konkurzné konania začaté v iných členských štátoch musia v Nemecku uznávať, len pokiaľ spĺňajú podmienky uložené článkom 1 ods. 1 nariadenia a pokiaľ sú uvedené v zozname obsiahnutom v prílohe A tohto nariadenia. Kópia rozhodnutia pripojená k odvolaniu však neumožňuje posúdiť, či skutočne ide o konkurzné konanie začaté v Poľsku, ktoré sa musí uznať v Nemecku na základe tejto prílohy A.

19 V rámci konkurzného konania si Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku kladie otázku o zákonnosti zhabaní zo strany nemeckých orgánov, keďže poľské právo, ktoré je uplatniteľným právom v konkurznom konaní z dôvodu, že Poľská republika je štátom, v ktorom sa toto konanie začalo, nepripúšťa takéto zhabania po vyhlásení konkurzu na podnik.

20 Za týchto okolností Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. So zreteľom na články 3, 4, 16, 17 a 25 nariadenia…, čiže vzhľadom na právnu úpravu týkajúcu sa právomoci súdu štátu, v ktorom sa konkurzné konanie začne, uplatniteľného práva v tomto konaní, ako aj podmienok a účinkov uznania konkurzného konania, v prípade, keď nie sú splnené podmienky pre uplatnenie článkov 5 a 10 tohto nariadenia, sú orgány vnútroštátnej správy členského štátu oprávnené zhabať peňažné prostriedky, ktoré sa nachádzajú na bankovom účte hospodárskeho subjektu po tom, ako sa v inom členskom štáte začalo konkurzné konanie týkajúce sa tohto subjektu (uplatnenie takzvaného obstavenia majetku), a to napriek ustanoveniam vnútroštátnych predpisov štátu, v ktorom sa konanie začalo (článok 4 nariadenia…)?

2. So zreteľom na článok 25 ods. 1 a nasl. nariadenia… môžu orgány členského štátu, v ktorom nebolo začaté žiadne vedľajšie konkurzné konanie a ktorý musí uznať konkurzné konanie podľa článku 16 tohto nariadenia, odmietnuť s odvolaním sa na vnútroštátne právne predpisy uznať v súlade s článkami 31 až 51 Bruselského dohovoru… rozhodnutia štátu, v ktorom sa konanie začalo, o priebehu a skončení konkurzného konania?“

O prejudiciálnych otázkach

21 Svojimi otázkami, ktoré je vhodné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či v situácii, o akú ide vo veci samej, po začatí hlavného konkurzného konania v členskom štáte sú príslušné orgány iného členského štátu oprávnené v súlade s vlastnými právnymi predpismi na jednej strane nariadiť zhabanie majetku dlžníka, na ktorého bol vyhlásený konkurz, nachádzajúceho sa na území tohto iného členského

štátu, a na druhej strane odmietnuť uznať a prípadne vykonať rozhodnutia týkajúce sa priebehu a skončenia konkurzného konania začatého v prvom členskom štáte.

22 S cieľom odpovedať na takto preformulované otázky treba na úvod pripomenúť, že článok 3 nariadenia stanovuje dva typy konkurzných konaní. Konkurzné konanie začaté podľa odseku 1 tohto článku príslušným súdom členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka, pomenované „hlavné konanie“, má univerzálne účinky, keďže sa uplatní na majetok dlžníka nachádzajúci sa v ktoromkoľvek členskom štáte, kde je nariadenie uplatniteľné. Ak príslušný súd členského štátu, kde má dlžník prevádzkareň, môže podľa odseku 2 uvedeného článku začať neskôr konanie, toto konanie, pomenované „vedľajšie konanie“, má účinky, ktoré sa obmedzujú na majetok dlžníka nachádzajúci sa na území tohto posledného štátu (pozri rozsudok z 2. mája 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 28).

23 Univerzálny dosah hlavného konkurzného konania ovplyvňuje aj právomoci likvidátora, pretože v súlade s článkom 18 ods. 1 nariadenia likvidátor vymenovaný súdom, ktorý má právomoc podľa článku 3 ods. 1 nariadenia, môže na území iného členského štátu vykonávať všetky právomoci, ktoré mu prináležia, pokiaľ, okrem iného, v tomto inom štáte nebolo začaté žiadne iné konkurzné konanie.

24 Z toho vyplýva, že univerzálny dosah hlavného konkurzného konania môže obmedziť len začatie vedľajšieho konkurzného konania.

25 Navyše podľa článku 4 ods. 1 nariadenia určenie príslušného súdu v sebe zahŕňa aj určenie uplatniteľného práva. Právo členského štátu, na ktorého území sa začne konanie, nazvaného „štát, v ktorom sa konanie začne“, sa totiž vzťahuje na konkurzné

konanie a na jeho účinky, tak pokiaľ ide o hlavné konkurzné konanie, ako aj pokiaľ ide o vedľajšie konkurzné konanie. Na tento účel obsahuje článok 4 ods. 2 nariadenia demonštratívny výpočet rôznych oblastí konania, ktoré sa riadia právom štátu, v ktorom sa konanie začne, medzi ktorými sú uvedené, okrem iného, pod písmenom b) majetok, ktorý je súčasťou konkurznej podstaty, pod písmenom c) právomoci dlžníka a likvidátora a pod písmenom f) účinky konkurzného konania na konania iniciované jednotlivými veriteľmi.

26 Okrem toho z článku 16 ods. 1 v spojení s článkom 17 ods. 1 nariadenia vyplýva, že rozhodnutie o začatí konkurzného konania v členskom štáte sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne, a že má bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek v akomkoľvek inom členskom štáte rovnaké účinky ako podľa práva štátu, v ktorom sa konanie začne. V súlade s článkom 25 nariadenia sa všetky rozhodnutia iné ako rozhodnutia týkajúce sa začatia konkurzného konania tiež uznávajú automaticky.

27 Ako vyplýva z odôvodnenia č. 22 nariadenia, pravidlo prednosti definované v jeho článku 16 ods. 1, ktorý stanovuje, že konkurzné konanie začaté v členskom štáte sa uznáva vo všetkých ostatných členských štátoch od chvíle, keď nadobudne účinnosť v štáte, v ktorom sa konanie začne, je založené na zásade vzájomnej dôvery (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 39).

28 Práve táto vzájomná dôvera totiž umožnila nielen zavedenie záväzného systému právomocí, ktorý sú povinné dodržiavať všetky súdy patriace do pôsobnosti nariadenia, ale aj tomu zodpovedajúce vzdanie sa vnútroštátnych pravidiel o uznávaní a výkone členskými štátmi v prospech zjednodušeného mechanizmu uznávania a výkonu rozhodnutí vydaných v rámci konkurzných konaní (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 40, ako aj analogicky, pokiaľ ide o Bruselský dohovor, rozsudky z 9. decembra 2003, Gasser, C-116/02, Zb. s. I-14693, bod 72, a z 27. apríla 2004, Turner, C-159/02, Zb. s. I-3565, bod 24).

29 Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že uvedenej zásade vzájomnej dôvery je vlastné, že súd členského štátu, na ktorý je podaný návrh na začatie hlavného konkurzného konania, overí svoju právomoc so zreteľom na článok 3 ods. 1 nariadenia, teda preskúma, či sa centrum hlavných záujmov dlžníka nachádza v tomto členskom štáte. Naproti tomu súdy iných členských štátov uznávajú rozhodnutie o začatí hlavného konkurzného konania bez toho, aby boli oprávnené preskúmavať posúdenie, ktoré o svojej právomoci uskutočnil prvý súd (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, body 41 a 42).

30 Pokiaľ ide o výkon rozhodnutí týkajúcich sa konkurzného konania, treba uviesť, že nariadenie neobsahuje osobitné pravidlá, ale vo svojom článku 25 ods. 1 odkazuje na systém výkonu rozhodnutí zavedený článkami 31 až 51 Bruselského dohovoru, pričom však vylučuje dôvody odmietnutia výkonu upravené týmto dohovorom a nahrádza ich svojimi vlastnými dôvodmi odmietnutia.

31 V súlade s odôvodnením č. 22 nariadenia, podľa ktorého sa dôvody odmietnutia majú obmedziť na nevyhnutné minimum, tak existujú len dva takéto dôvody.

32 Na jednej strane na základe článku 25 ods. 3 nariadenia členské štáty nie sú povinné uznávať ani vykonávať rozhodnutie týkajúce sa priebehu a uzavretia konkurzného konania, ktoré môže spôsobiť obmedzenie osobnej slobody alebo poštového tajomstva.

33 Na druhej strane na základe článku 26 nariadenia môže každý členský štát odmietnuť uznať konkurzné konanie začaté v inom členskom štáte, resp. vykonať rozhodnutie prijaté v takomto konaní, ak by účinky takéhoto uznávania alebo výkonu boli v zjavnom rozpore s verejným poriadkom tohto štátu, predovšetkým pokiaľ ide o jeho základné zásady, ústavné práva a slobody jednotlivca.

34 Pokiaľ ide o druhý dôvod odmietnutia, Súdny dvor už v kontexte Bruselského dohovoru spresnil, že k využitiu klauzuly o verejnom poriadku nachádzajúcej sa v článku 27 bode 1 tohto dohovoru má dôjsť iba vo výnimočných prípadoch, keďže predstavuje prekážku dosiahnutia jedného z jeho základných cieľov, a to uľahčenia voľného pohybu rozsudkov (rozsudok z 28. marca 2000, Krombach, C-7/98, Zb. s. I-1935, body 19 a 21, ako aj Eurofood IFSC, už citovaný, bod 62). Judikatúru týkajúcu sa článku 27 bodu 1 tohto dohovoru možno preniesť na výklad článku 26 nariadenia (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 64).

35 O otázkach položených vnútroštátnym súdom treba rozhodnúť vzhľadom na vyššie uvedené úvahy.

36 V tejto veci je nesporné, že sídlo MG Probud sa nachádza v Poľsku a že rozhodnutím z 9. júna 2005 poľský súd vyhlásil na túto spoločnosť konkurz.

37 Z článku 3 ods. 1 nariadenia, pokiaľ ide o spoločnosti, vyplýva, že v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku sa za centrum hlavných záujmov považuje miesto, kde majú spoločnosti svoje registrované sídlo. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že vyvrátiteľnú domnienku, ktorú zákonodarca Spoločenstva stanovil v prospech sídla spoločnosti, možno vyvrátiť, iba ak okolnosti, ktoré sú objektívne a zistiteľné tretími osobami, umožňujú preukázať existenciu reálnej situácie odlišnej od situácie, akú má odrážať umiestnenie uvedeného sídla (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 34). Tak by to mohlo byť najmä v prípade spoločnosti, ktorá nevykonáva žiadnu činnosť na území členského štátu, kde je umiestnené jej sídlo. Naopak, pokiaľ spoločnosť vykonáva svoju činnosť na území členského štátu, kde je umiestnené jej sídlo, na vyvrátenie domnienky stanovenej nariadením nepostačuje skutočnosť, že jej ekonomické rozhodnutia sú alebo môžu byť kontrolované materskou spoločnosťou usadenou v inom členskom štáte (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, bod 37).

38 Keďže spis, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, neobsahuje žiadny podklad spôsobilý spochybniť domnienku uvedenú v článku 3 ods. 1 nariadenia, zdá sa, že centrum hlavných záujmov MG Probud sa nachádza v Poľsku.

39 V súlade so znením článku 1 ods. 1 nariadenia musia konkurzné konania, na ktoré sa vzťahuje, zodpovedať štyrom charakteristikám. Musí ísť o kolektívne konanie založené na úpadku dlžníka, ktoré vedie prinajmenšom k čiastočnému zbaveniu majetku tohto dlžníka a k vymenovaniu likvidátora. Uvedené konania sú vymenované v prílohe A nariadenia a zoznam likvidátorov sa nachádza v jeho prílohe C (rozsudok Eurofood IFSC, už citovaný, body 46 a 47).

40 Keďže konkurzné konanie začaté voči MG Probud je vymenované v prílohe A nariadenia, z uplatnenia článku 3 tohto nariadenia vyplýva, že poľské súdy majú právomoc na začatie hlavného konkurzného konania a na prijatie všetkých rozhodnutí týkajúcich sa priebehu a skončenia tohto konania. Okrem toho z uplatnenia článku 4 uvedeného nariadenia vyplýva, že na uvedené konkurzné konanie a na jeho účinky sa vzťahuje poľské právo.

41 Ďalej likvidátor vymenovaný poľským súdom, pod podmienkou, že je uvedený v prílohe C nariadenia, môže v súlade s článkom 18 tohto nariadenia vykonávať v iných členských štátoch všetky právomoci, ktoré mu prináležia podľa poľského práva, okrem iného premiestniť majetok dlžníka z územia členského štátu, v ktorom sa nachádza.

42 Ako uviedli viaceré zúčastnené subjekty, ktoré predložili Súdnemu dvoru písomné pripomienky, v tomto prípade nebolo začaté žiadne vedľajšie konanie a v rámci veci

samej sa neuplatňuje žiadna z výnimiek upravených v článkoch 5 až 15 nariadenia, konkrétnejšie žiadna z tých, ktoré sú obsiahnuté v článkoch 5 a 10 tohto nariadenia, na ktoré výslovne poukazuje vnútroštátny súd.

43 Vzhľadom na tieto skutočnosti a z dôvodu univerzálneho dosahu, ktorý treba priznať každému hlavnému konkurznému konaniu, zahŕňa konkurzné konanie začaté v Poľsku všetky aktíva MG Probud vrátane aktív nachádzajúcich sa v Nemecku a poľské právo určuje nielen začatie konkurzného konania, ale aj jeho priebeh a skončenie. Z tohto dôvodu má práve toto právo upraviť naloženie s majetkom nachádzajúcim sa v iných členských štátoch, ako aj účinky konkurzného konania na opatrenia, ktorých predmetom by mohol byť tento majetok.

44 Keďže poľský zákon z 28. februára 2003 o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnení neumožňuje, aby sa po začatí konkurzného konania začali voči dlžníkovi exekučné konania týkajúce sa majetku patriaceho do konkurznej podstaty, príslušné nemecké orgány nemohli na základe nemeckej právnej úpravy platne nariadiť exekučné opatrenia týkajúce sa majetku MG Probud nachádzajúceho sa v Nemecku.

45 Ako totiž vyplýva z článkov 16 a 17 nariadenia, rozhodnutie o začatí konkurzného konania prijaté v Poľsku sa musí automaticky uznať vo všetkých ostatných členských štátoch bez akýchkoľvek ďalších formálnych požiadaviek so všetkými účinkami, ktoré mu priznáva poľské právo.

46 Navyše keďže nič zo spisového materiálu predloženého Súdnemu dvoru neumožňuje dospieť k záveru o existencii niektorého z motívov odmietnutia uvedených v bodoch 32 a 33 tohto rozsudku, nemecký súd, na ktorý bol podaný návrh, bol povinný uznať nielen rozhodnutie o začatí konkurzného konania prijaté príslušným poľským súdom, ale aj všetky ostatné rozhodnutia týkajúce sa tohto konania, a preto nemôže brániť vykonaniu týchto rozhodnutí na základe článkov 31 až 51 Bruselského dohovoru.

47 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je vhodné odpovedať na položenú otázku, že nariadenie, najmä jeho články 3, 4, 16, 17 a 25, sa má vykladať v tom zmysle, že v takej veci, ako je vec sama, po začatí hlavného konkurzného konania v členskom štáte sú príslušné orgány iného členského štátu, v ktorom nebolo začaté žiadne vedľajšie konkurzné konanie, povinné, s výhradou dôvodov odmietnutia vychádzajúcich z článku 25 ods. 3 a článku 26 tohto nariadenia, uznávať a vykonávať všetky rozhodnutia týkajúce sa tohto hlavného konkurzného konania a v dôsledku toho nemajú právo nariadiť na základe práva tohto iného členského štátu exekučné opatrenia týkajúce sa majetku dlžníka, na ktorého bol vyhlásený konkurz, nachádzajúceho sa na území uvedeného iného členského štátu, pokiaľ to právo štátu, v ktorom sa konanie začne, neumožňuje a pokiaľ nie sú splnené podmienky, ktorým podlieha uplatnenie článkov 5 a 10 nariadenia.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Nariadenie Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní, najmä jeho články 3, 4, 16, 17 a 25, sa má vykladať v tom zmysle, že v takej veci, ako je vec sama, po začatí hlavného konkurzného konania v členskom štáte sú príslušné orgány iného členského štátu, v ktorom nebolo začaté žiadne vedľajšie konkurzné konanie, povinné, s výhradou dôvodov odmietnutia vychádzajúcich z článku 25 ods. 3 a článku 26 tohto nariadenia, uznávať a vykonávať všetky rozhodnutia týkajúce sa tohto hlavného konkurzného konania a v dôsledku toho nemajú právo nariadiť na základe práva tohto iného členského štátu exekučné opatrenia týkajúce sa majetku dlžníka, na ktorého bol vyhlásený konkurz, nachádzajúceho

sa na území uvedeného iného členského štátu, pokiaľ to právo štátu, v ktorom sa konanie začne, neumožňuje a pokiaľ nie sú splnené podmienky, ktorým podlieha uplatnenie článkov 5 a 10 nariadenia.

Podpisy